

Моя перша подорож до великого міста

The day I left home for the city

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula

👤 Brian Wambi

🗨️ Oksana Duchak

📶 3

🗨️ Українська [uk](#) / English [en](#)

На маленькій автобусній зупинці у моєму селі було багато людей та переповнених пасажирами автобусів, а на землі скрізь валялись різні речі. Закликальники активно викрикували маршрути своїх автобусів.

...

The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

“Місто! Місто! На захід міста!” - викрикував закликальник автобуса. Саме цей автобус був мені потрібний.

...

“City! City! Going west!” I heard a tout shouting. That was the bus I needed to catch.

Автобус до міста був майже заповнений, але люди все ще намагались зайти всередину. Деякі люди залишали свій багаж у спеціальному місці під автобусом, тоді як інші - на спеціальних полицях всередині автобуса.

...

The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

Пасажири міцно тримали свої квитки в руках, намагаючись знайти вільне місце у переповненому автобусі. Ось жінка з дітьми зручно влаштувались для довгої подорожі.

...

New passengers clutched their tickets as they looked for somewhere to sit in the crowded bus. Women with young children made them comfortable for the long journey.

Я знайшов собі місце біля вікна. Чоловік, який сидів біля мене, міцно стискав у руках зелений пластиковий пакет. Чоловік був у старенькому пальті та старих сандалях, і він був дуже схвильований.

...

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

Я вглянув у вікно і зрозумів, що я покидаю своє село, де я виріс. Я прямував до великого міста.

...

I looked outside the bus and realised that I was leaving my village, the place where I had grown up. I was going to the big city.

Нарешті посадка завершилась, і всі пасажири
знайшли свої місця. Рознощики-продавці
пропихались всередину автобуса, щоб продати
пасажирам свій товар. Кожен продавець
викрикував назву товару, який він хотів продати.
Для мене всі ті слова були такими смішними!

...

The loading was completed and all passengers were
seated. Hawkers still pushed their way into the bus
to sell their goods to the passengers. Everyone was
shouting the names of what was available for sale.
The words sounded funny to me.

Деякі пасажири купували напої, інші - якусь перекуску, і починали жувати. Ті, які не мали грошей, просто дивились. Серед них був і я.

...

A few passengers bought drinks, others bought small snacks and began to chew. Those who did not have any money, like me, just watched.

Гучний звук автобуса перервав усі ці “розваги”. Цей сигнал означав, що автобус був готовий вирушати у дорогу. Закликальники голосно кричали до рознощиків, щоб вони виходили з автобуса.

...

These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

Рознощики товарів пропихались до виходу. Деякі ще віддавали решту пасажирам. Інші - до останнього намагалися щось продати.

...

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.

Коли автобус рушив, я виглянув у вікно. Мені стало цікаво, чи я коли-небудь ще повернусь до свого села.

...

As the bus left the bus stop, I stared out of the window. I wondered if I would ever go back to my village again.

Чим довше ми їхали, тим спекотніше ставало в автобусі. Я заплющив очі і намагався заснути.

...

As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

У думках я повертався додому. Я все думав про те, чи моя мама буде у безпеці, чи мої кролики принесуть гроші, чи мій брат не забуде полити саджанці дерев.

...

But my mind drifted back home. Will my mother be safe? Will my rabbits fetch any money? Will my brother remember to water my tree seedlings?

Під час подорожі я намагався запам'ятати назву місця, де жив мій дядько у великому місті. Я навіть бурмотів її, коли засинав.

...

On the way, I memorised the name of the place where my uncle lived in the big city. I was still mumbling it when I fell asleep.

Через дев'ять годин я прокинувся від голосного стукоту і закликання пасажирів до мого села. Я захопив свою маленьку торбинку і вискочив із автобуса.

...

Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

Автобус, який повертався до мого села, наповнювався пасажирами дуже швидко. Скоро він рушатиме на схід. Але зараз найголовніше для мене - це знайти будинок мого дядька.

...

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Моя перша подорож до великого міста

The day I left home for the city

 Lesley Koyi, Ursula Nafula

 Brian Wambi

 Oksana Duchak (uk)

